

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕННИЯ ФРОНТ — В. ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год XXI бр. 26 (2093)

Велико Търново, вторник 2 март 1965 г.

Цена 2 стотинки

И ПРЕЗ ЗИМНИТЕ ДНИ НА СВОЯ ПОСТ

СТУДЪТ НЕ ГИ УПЛАШИ

Студен зимен ден. Снегът вали и трупата дебела покривка. В багажната магистрала на гара Горна Оряховица постъпва на работа смяната на магазинера Петър Масляков. Въпреки лошото време и снеговалежа, всички влакове се движат към гара Горна Оряховица строго по график, но те трябва да заминат и отгук по график и това ще зависи само от нас, — казваше ръководителят на смяната.

Претоварването на багажите трябва да е организирано добре, тъй като електрокарите не можеха да се движат по дебелия сняг.

Преносвачите се залавяха здраво за работа и прехвърляха всички багажи на ръце и на гръб и всички влакове заминаха навреме. В гарата настана наново тихо. Снегът продължаваше да вали силно. Движението по пероните беше трудно. Студът не сломи духът на преносвачите, а те начело с магазинера се заеха да почистват пероните. Сутринните влакове, които возят работниците за различни предприятия, пристигаха в гара Горна Оряховица навреме и при по-добра обстановка. Пътниците се движеха спокойно по почистените перони. В тази борба срещу природата се проявиха преносвачите Пешо Найденов, Димитър Сърменов, Кръстю Атанасов, Христо Петков и др.

Йордан Денчев
ръководител на смяна — гара Г. Оряховица

НЕСПОКОЙНА НОЩ

Кой ли подозираше на гара Павликени, че нощта срещу 26 февруари ще бъде толкова неспокойна? На трудов пост тогава заставаха ръководител на движението Йордан Василев и неговите помощници — стрелочниците Сава Тодоров и Пен-

чо Георгиев.

Изведнъж, когато снеговалежът намалел, започна силна буря, която бързо зариваше стрелките и коловозите на гарата. Телефоните в кабините на стрелочниците непрестанно звъняха. Искане се бързо подготвяне на стрелките за оприване маршрута на влаковете, които макар и във виелицата трябва да заминат по график. Настъпи полунощ, но силната снежна буря още повече се усили и трупаше снега на големи преспи. Една след друга стрелките и брелките отказват да се обръщат. Стрелочници, маневристи и др. работници започнаха упорита работа. Волята и упоритостта на железничарите победи капризите на природата.

Равносметната в тая неспокойна нощ е само една — всички влакове бяха изпратени и посрещнати навреме.

Петър Николов

НАМАЛЕНИ ЦЕНИ НА ПРОМИШЛЕНИ СТОКИ

От вчера по магазините се появиха нови цени на редица промишлени стоки. Това е резултат на постановлението на Централния комитет, Партията и Министерският съвет, с което се цели да се създадат по-добри възможности за увеличаване производството и продажбата на някои стоки, за да се удовлетвори по-пълно нуждите на населението.

С новото постановление се намаляват цените на трикотаж от изкуствена коприна и синтетични материали местно производство средно с 33 на сто и вносен средно с 15 на сто. Чувствително намаление се прави на дамските дълги найлонови чорапи и всички видове детски найлонови чорапи, произведени у нас и вносени от чужбина — средно с 37 на сто. Средно с 22 на сто се намаляват цените на копринените тъкани от изкуствени материали, на щателното платно и декоративния плат „Фортуна“.

Едновременно с намаляване цените на тези стоки Централният комитет на Партията и Министерският съвет задължава съответните органи да вземат мерки за разширяване и разнообразяване вида и качеството на стоките. В магазините да се осигури постоянен широк асортимент от стоки от един и същ вид с различни цени с оглед след по-пълно да се удовлетвори нуждите на потребителите. А това предполага проявяването на по-голяма инициатива и на стойност от страна на стокосъветите и магазинерите, своевременно доставяне и зареждане на магазините. В това отношение важна роля се пада на всекидневните предложения на купувачите, които трябва бързо да достигат и до колективите на производствените предприятия.

Трудещите се от окръга посрещат със удовлетворение тази стъпка, насочена към повишаване на тяхното жизнено равнище. На тази грижа на Партията и Правителството те ще отговорят с още по-упорит творчески труд за принасяне на плана за 1965 година, за създаване на още по-големи възможности за увеличаване на производството и неговото повишаване.

ПРИЯТЕЛСКИ СРЕЩИ

КАИРО. 1 март (ТАСС). — В републиканския дворец Кубба снощи се състоя втората среща между председателя на държавния съвет на ГДР Валтер Улбрихт и президента на ОАР Гамал Абдел Насър. На тази среща бяха продължени официалните преговори, започнали на 25 февруари в Кайро.

След срещата генералният секретар на президентството на ОАР Фарид заяви, че двамата президенти са разгледали резултатите от преговорите, състояли се между заместник-министър-председателя на двете страни по въпросите на укрепването на икономическите, търговските, техническите и научните връзки. Фарид съобщи, че ГДР е предложила да увеличи дългосрочния кредит, който отпуска на Обединената арабска република с 8 милиона лири стерлинги. По такъв начин общата сума на дългосрочния кредит, предоставен от ГДР на ОАР ще достигне 25 милиона лири стерлинги.

НАДВИХА БУРЯТА

За управителния съвет на ТКЗС в с. Константин последният сняг донесе сериозни затруднения. Цяла седмица вали вятър. Не спира и студеният вятър, който нався непреходими преспи.

Откъсната бе овцевефермата, която се намира само на три километра от селото. Повече от 1200 животни бяха изправени пред опасността да загинат от глад. Тежките верижни машини на стопанството се оказаха безсилни пред километровата преспа, чиято височина някъде достигаше до два метра.

На повика на Общинския комитет на Партията се отзоваха над 50 служители от ТПК „Изток“ и Потребителната кооперация, от училището и съвета. С групата излезе и партийният секретар Стоян Димитров.

Пътят бе пропратен и шейните с фураж тръгнаха за фермата. Но... само след едно денонощие оковите на преспата отново се сключиха. И пак голяма група от служители излезе и разчисти пътя. Хората надвиха бурята.

Ст. Стойков

В ЗЕЛЕНЧУКОВИТЕ ГРАДИНИ

И през студените зимни дни кооператорите и кооператорките от ТКЗС „Огюмврийска победа“ — Поликраище излизат на работа. С каруци, ремаркета те извозват оборски тор в зеленчуковите градини, по блововете. Досега кооператорите са извозили близо 3400 тона тор.

Добре се изпълняват задачите и от страна на зеленчукопроизводителите. Те вече са засели 500 рами домати, 90 рами пипер, 100 рами краставици.

Бригадните съвети се грижат и за есенните. Досега са покосени над 3900 декара есенни култури.

Тодор Иванчев
от Обществена редакция на в. „Борба“ — Поликраище

ВЕСЕЛИ ПРЕДПРАЗНИЧНИ ВЕЧЕРИ

В десетте предприятия и учреждения. Много задължено са преминали осмомартенски седенки и в I и II квартал и ДИП „Д. Георгиев“ в гр. Елена. Там е било организирано и едно мило тържество от здравните работници, посветено на санитарката Димитрина Иванова, която посреща тазгодишния празник на жените като пенсионерка.

За нейното трудолюбие и образцова служба е говорил зъболекарят Иван Петров. Тържествени събрания, седенки, срещи и пр. в чест на Осми март са се състояли и в градовете Горна Оряховица, Свйцов, Павликени, Лясковец и десетки още селища на окръга.

НОВИЯТ НАЧИН НА ПЛАНИРАНЕ И СТОПАНСКО РЪКОВОДСТВО

Само месец отделя деня, в който някои промишлени колективи ще започнат да прилагат новата система на планиране и стопанско ръководство.

Редица предприятия както в страната, така и в нашия окръг месеци наред експериментираха с внимание и настойчивост, проучаваха новото. Колективите се увериха, че материалните стимули могат да се използват много ефективно, отколкото досега.

Най-важното е, че работниците се убедили на дело, че новата система на планиране е устроена така, че всеки работник е вече заинтересуван от крайния резултат на трудовата дейност на бригадата и цеха, в който работи. Този нов начин на планиране и ръководство дава възможност по-добре да се изпълняват поставените производствени задачи, да се мобилизират силите на колектива.

Вече няма съмнение в никого,

че новата система има много предимства, че се откриват възможности предприятия да станат по-богати, да се развият по-бързо и по този начин да предоставят на Родната повече чист доход.

По този повод вчера във Велико Търново Комитетът на леката промишленост свика национално съвещание с представители от всички предприятия от този отрасъл, намиращи се на територията на Северна България. Пред тях отговорни работници от комитетата, на базата на досегашния натрупан опит, аргументирано и с примери от практиката, разясниха основните моменти, които следва да се имат предвид в тяхната дейност след 1 април т. г.

Участниците в съвещанието и гостите от Велико Търново изслушаха с голям интерес и внимание първата лекция „Основни принципи на новия начин на планиране и ръководство на народното стопанство — изнесена от Дора Белчева — председателка на Комитета на леката промишленост. След нея, по предварително изработена програма на съвещанието, бяха прочетени и лекции по въпросите на финансирането и кредитирането на предприятията и др. от ръководителите на отделите към комитетата, Станавиха оживени разисквания, в които участниците споделиха и собствения си опит.

Днес съвещанието продължава своята работа.

ОТГОВОРЪТ НА ТАНЗАНИЯ

ДАР ЕС САЛАМ, 1 март (ТАСС). — Правителството на Обединената република Танзания съобщи, че се отказва от „помощта“ на ГФР. Това се съдържа в официалното комюнике, подписано от президента Юлиус Ниерере.

Това решение бе взето в отговор на натиска, оказван от Бон върху правителството на Танзания във връзка със съобщението за откриване на генерално консулство на ГДР в Дар ес Салам.

В официалното комюнике се подчертава, че Обединената република Танзания не възнамерява да се подчинява на вън-

шен диктат и да приема „помощ“, придружена с политически условия. (БТА)

НАИРОБИ, 1 март (ТАСС). Вицепрезидентът на Кения Огига Одиंगा нарече отказаната република Танзания от „помощта“ на ГФР „смело решение“, което привествува цяла Африка. На митинг в град Кисуму, в западната част на страната, О. Одиंगा посочи опасността от подчиняването на външен диктат във връзка с получаването на чужда помощ. (БТА)

Всички делегати на конференцията са единодушни в стремежа си да изгонят всички колонизатори от своите страни и да живеят в условия на мир, свобода и независимост, сами да се разпоредят със своята съдба, (БТА)

Конференция на народите от Индокитай

ПНОМ-ПЕН, 1 март (ТАСС). — Тук в тържествена обстановка беше открита конференцията на народите от Индокитай, свикана по инициатива на държавния глава на Камбоджа принц Нородом Сианук. Това е извънредно важно събитие в живота на народите на Виетнам, Лаос, Камбоджа, чийто представители за пръв път в историята на своите народи се събраха около крълата маса. На конференцията

практически са представени всички политически партии и групировки от страните на Индокитай, което говори за нейния авторитетен и представителен характер.

Конференцията се открива в условия на все по-нарастваща напрегнатост на Съединените щати в работите на страните на Индокитай, което напоследък придобил характер на открита военна агресия. Ето защо въпросите на солидарност, съвместната борба против

американските империалисти, борбата за възстановяване на мира и спокойствието в Лаос и Южен Виетнам ще заемат главно място в работата на конференцията.

Всички делегати на конференцията са единодушни в стремежа си да изгонят всички колонизатори от своите страни и да живеят в условия на мир, свобода и независимост, сами да се разпоредят със своята съдба, (БТА)

Един ден

завеждащ овцевефермата пак тръгна да обходи групите. С него тръгнаха и аз. Нещо гордо сгрянаше сърцето на този човек, който е и добър специалист, и грижлив стопанин. Тук подпитва за едно, там за друго. Надниква при агънцата, навежда се да види суха ли е постелята на майките. Отговарят му с поздрав, Лици, че е уважаван.

— Това е групата на Тодор Ламбев и Петър Гатев — запознава ме той. — През миналата година те получиш по 9300 кг вълна от дзвиска. Стадото им вече е към майките. От 138 овце те имат 160 агнета. Най-много агнета досега имат овцеведите Иван Тонев и Антон Иванов — баща и син. Техните агнета вече са 215 от 132 овце.

Няма място за коментар. За добрите резултати през миналата година фермата завоюва паспорта на трудовата слава и юбилейната значка, като получи 140 агнета от 100 овце и висок среден настриг — по 5560 кг вълна. Пет овцеведци са поели задължения да премерят силите си в движението за комунистически труд и усвояват с успех думата си. Кънчо Цанев, Тодор Ламбев и Петър Георгиев носят до гордите си агленя паспорт на трудовата слава. За тази година задачите са още по-големи: от 1944 овце — майки, шилета, дзвиски трябва да получат 1800 агнета, над 10 тона вълна, повече от 74 тона мляко и да се осигури 23 тона прираст. Тук има над 100-килограмови кочове, които са гордост на фермата и разбърца се, на първо място гордост за Марин Велков, който се грижи за тях. Ето тая му гордост личи и на снимката.

Продължаваме из стопанския двор. От прозорците на съседна постройка се вижда буйна зелена маса. Навън все така трупат сняг, а тук е истинска пролет. В 200 щайци се зареждат семена за покълване и подхранване на кокошките-носачки. От тях всеки ден към птицевефермата се отправят по 60—70 щайци. В 52 каси се отглежда рж и ерах за прорастване. На 10—12 дена зелената също се изхранва с птиците. Тая „пролет“ е в ръцете на Кънчо Цанев, който не претендира да има дял в успеха на птицевефермата.

— Моят дял е в добре свър-

шената работа — отварящият скромно и ръцете му не спират било да рсват разтвор, било да приткват печката или да разместват щайците, да яма бледи растения, което намалява хранителността на зелената маса.

Пътят към птицевефермата минава край теларника, където Петкана Димитрова работи от 10 години. Тя се грижи за 100 телета до 6-месечна възраст, а започна от 25. Така е вече от 2 години. Разбира се, тук не може да се от рече и помощта на фиржирара Георги Маринов, който облекчава нейния труд. Ето и сега той току-що е пристигнал с каруцата, заредил е вагонетка със сляжа. На нея остава само „домашинската“ работата.

Все вали, а не спират каруците с оборски тор за градина или препълни със сляжа. Сякаш напук на обилния снеговалеж не спира потокът. Така се воюва за увеличаване селскостопанската продукция, за богат кооператив. Ето и птицевеждите Станка Спасова, Небка Цанкова, Недялка Георгиева и Янка Първанова на пук на фермата вадят заимени моркови за кокошките (снимката).

Мило ежедневие кипи и в зеленчуковата градина, където стотина жени и мъже пак плетат розовки и час-по час отлитат навалалата сняг. Трето звено даже и днес зася красавици под три парникови рамки и други 16 парника бяха заредени с оборски тор. Чие име да споменем? Само баба Гана Димитрова, Василка Методиева или Тодорка Дончева са пример с редовното си излизане за работа?

Забързан труд кипи и в различните отделения на техническата работилница. Пръска иде. За нея трябва машините да са готови и то не така, че утре да заизлизат от строя. Добре са порботили монтьорите, и трактористите щом от 71 трактора са останали само 5 и то чакащи за части.

— И тях няма да забравим — говори главният инженер

Станко Димитров.

Един ден... Студен зимен ден, но и през него не спира трудовият кипене. Нали от сега се воюва за плодородието, за увеличаване на продукцията.

Ил. МОНОВ

В няколко реда...

„Долу ръцете от Виетнам“. Да се прекратят бомбардировките. „Свобода на Виетнам“ — под този лозунг в Лондон се състоя масов митинг, организиран от „Движението за свобода на колоните“.

От 24 до 27 февруари във Варшава се състояло заседание на постоянната комисия на Съвета за икономическа взаимомощ по транспорта, в която са взели участие делегации на България, ГДР, Монголия, Полша, Румъния, СССР, Унгари и Чехословация. Наблюдатели са присъствували представители на КНДР и Куба.

Радио Конакри съобщи, че на 25 и 26 февруари португалски войски от Португалска Гвинея са нарушили държавната граница на Гвинея, нападнали и изгорили едно гвинеиско село в района на Киндара. Радио Конакри изтъква че нападеният е акт на империалистическа агресия.

Непрекъснато се движат вериги от демонстранти покрай стовалата на заводите, които посещават в Лондон. В ръцете си те носят плакати: „Наистинските престъпници не трябва да изгледат възмездно!“. Никанва 20-годишна давестност! Тези плакати бяха организирани вчера от „Комитета в памет на жертвите на нацизма“.

Никой не може да оправдае престъпленията на нацистите, заяви зачера на масов митинг в Марселия кметът на града Гастон Дефер. Също неопустватим е, — каза той — нацията за престъпления пред човечеството да бъдат отменени поради давност на срока. Ние се ръководим от желанието не да отстъпим за престъпленията, а да предотвратим новите.

Празник на поезията

След неотдавнашното гостуване на групата писатели от София снощи във Велико Търново се състоя нов хубав празник. В салона на Дома на профсъюзите бе организирана в чест на предстоящото национално съвещание на младите литературни работници вечер на поезията.

Стихове на членове на Кабинета на младия литературен работник четоха, при музикален съпровод на пианиската М. Тананова, артистите от Държавния народен театър: Бигля Влахова, Лидка Траянова, Мария Пантева, Милан Койчев, Драгоев и други.

Вечер на учителя

Вечер на учителя. Става вече една хубава традиция в събота много преди от Велико Търново да се състои вечер на поезията в салона на Дома на профсъюзите и за този ден. В разное самодатна рама взеха участие 900 колективи от град и окръг. Образователното и културното движение на „Надежда“, които чатили бли при пар. Окръжния съвет на профсъюзите и други. Ечертада учителя завърши с общо съвещание.

КАЧЕСТВЕНИЯТ И СОЦИАЛНИЯТ СЪСТАВ

Уста Марко в Свищов

КАЗВАШЕ СЕ Марко Рашков. Роден е в 1837 година в село Марча, Дряновско. Станал добър майстор, събирал работници от селото си и ги водил в Свищов. Когато бил млад направил си къща в родното си село. В нея се родил и внукът му пасалят Марко Марчевски.

Добре помня моя дядо. Оре на нивата, а аз му водех воловете. Беше висок, едър, косата му побеляла като сняг. Гердите му всякога се виждаха, защото и в най-големите студове не закончаваше ризата си. Беше добър, сладкодумен. Умрял в 1924 година.

Обичах много да разправя, особено за Свищов. „Пукнеше ли пролет и щом запей косят — натока бичията, събера марчовчени, метна мурлука на рамо и хайде на Свищов. Всички там ме познаваха и ми викаха уста Марко.“

Тук срещнах руските войски. Те преплаваха Дунава, разбиваха турците при Текер-дере и към три саата след лобно влязоха в Свищов. Бичките български излязоха да ги посрещнат. Хвърляха се към руските войници, прегръщаха ги. Всеки искаше да ги целува. Камбаните не преставали да бият, звукът им есен тържествен. Хората отиваха към черковите, а по минарета и джамии излязоха войници, които наблюдаваха Дунав и корабите.

После дядо разказваше как руският командант ги завел да работят понтонния мост на Дунав.

„От лява и дясна страна на мястото, където щеше да бъде построен мост, бяха поставени мини. Започнахме работа. Следващата нощ се изви силна буря и потоци част от понтоните. Поради това на правата на моста се забави. Той беше от две части — едната от румънския бряг до остров Ада, а другата от острова до българския бряг. Понтоните бяха свързани по три в група и заковани на дъното на реката. Върху тях сложихме дървени плахформи, над които заковавахме пода, по който вървяха руските войници.“

М. ОЛЕИНИКОВ
Агенция „Новости“

ци. Орбидия бяха тежки и като минаваха по моста чу- пеха дъските. На всеки два дена ние ги подменяхме.

От тук мина и българското опълчение. Най-напред, възседнал бял кон, се зададе генерал Столетов, а до него вървеше цапът му. На дълги върволици се точеше дружината на подполковник Калитин, начело със знамето. Това де, дете му викат Самарското. То бе направено от копринен плат с три цвята — червен, бял и син. Дръжката му беше черна, с позлатено копие. Много свищовци и селяни от околните села бяха се стекли да гледат „българската войска“ и викаха „ура“ на българското знаме. Опълченците бяха дълбоко развълнувани. Олимпи Панов се похвали:

— Момчета! Да целунем свещената българска земя! Често дядо обичаше да казва: „Русия ни освободи от турското иго. На нея дължим нашата свобода. Ние трябва да я обичаме. Тя е голяма и велика. Тежко и горко на оня, който вдигне меч срещу нея.“

Рашко МАРИНОВ

ПРЕД 3 МАРТ

ДЪЛГО ЗВУЧАТ ПЕСНИТЕ

Сякаш напук на снежните преспи и на студа кварталните клубове в с. Константинов всяка вечер светят до късно. В тия последни февруарски вечери женкомисията при Общинския комитет на Отечествен фронт организира просветни събрания и седения.

Тази вечер пета и шеста отечественфронтovski организации имат просветно събрание. Просветничката Виолета Стойкова запознава жените с историята на женското движение в света. Трета организация има седнишки. Тук не липсват традиционните пуканици, бонбони и други занимавки. А после неизбежните разговори за карета и покривки, за новостите по магазините, в бита.

В първа и втора организации се разискват въпроси по възпитанието на децата. Определена за тази вечер работа остава неразгледана, но нищо. Програмата на телевизията е толкова интересна.

Така е и в другите нивови организации по съставните махали и в с. Тузлу Алан. На всякъде активността в чест на наблюдавания празник е голяма.

— С нашите жени щега не бива, — сподели председателят на Общинския комитет на

Възпоменателна вечер

Гражданите на Велико Търново се отнасят с особено уважение към делото на бележития учен и голям общественик професор Асен Златаров.

Затова и в петък вечерта в салона на Дома на професоризация бяха дошли много хора. На паметната вечер, организирана във връзка с 80 годишнината от рождението на проф. Асен Златаров, говориха за неговото голямо дело д-р Елена Нефтинова и Димо Минев.

Известно е, че регулирането на числеността, социалния и качествения състав на Търнската е един от основните принципи на партийното строителство. Този принцип трябва да се съблюдава строго, за да бъде Партията единна и боспособна.

Регулирането на състава на Партията зависи преди всичко от подбора на встъпващите в нейните редове. При формално отношение към този въпрос или когато се принази възникналостта при приемането на нови членове, може да се допусне в редовете на Партията да навлязат хора, които не притежават необходимите качества, които не отговарят на съответните условия.

В своята работа Общинският партийен комитет и първичните партийни организации в Полкиранце при приемането на нови членове са се ориентирали към добри производственици — главно жени и младежи. През последните две-три години са приети повече от 70 души, а само след Майския пленум на ЦК на БКП — 28 кандидати, 10 селяни, 9 служаци и 2 специалисти. В специални курсове кандидат-членовете бяха запознати предварително с въз-

просите на партийното строителство и с Устава на Партията, а също така и с плана на ТКЗС за 1965 година. Всички са вклучени в партийната просвета.

По време на кандидат-партийния стаж лично партийните секретари се заемат с обучението на кандидат-членовете. Поставят им отделни партийни поръчения и системно следят за тяхното изпълнение. Но има кандидати, които не се учат, не плащат редовно членския си внос, не вземат отношение по дадени въпроси, злоупотребяват с гласуваното им доверие. Спрямо такива другари се взема своевременно мерки.

В доклада на др. Борис Велчев, изнесен пред Майския пленум, се казва между другото, че не трябва да се търпят хора, които членуват формално в Партията, не изпълняват установени си задължения, морално са се разложили или оеснафили, поставят личните си интереси над обществените и със своите непристойни прояви петят името на Партията. В нашата общинска партийна организация през миналата година са изключени трима партийни членове и един кандидат-член. Изключването им е станало поради нередовно посещение на събрания, невявяване на работа, злоупотреба със служебното положение, изобщо поради загубване качествата на комунисти.

Партийните редове трябва да се почистват. Но, за да не попадат в Партията неподходящи хора, главно е да се подобрява работата по приемането на кандидат-членовете и членовете. Трябва да се засилат грижите за идеологическото възпитание на партийните членове и да се създадат условия всеки комунист да използва най-пълно своите прола и задължения. По такъв начин ще се издигне боспособността и ръководната роля на Партията.

ниж. Йордан КАРАИЛИЕВ
член на Общинския партийен комитет в с. Поликраище

Вести от окръга

НА СРЕЩА с избирателите на тема „Младежкото революционно движение в с. Самоволене“ организирана от районния комитет на БКП изнесе доклад за международното и вътрешното положение на нашата страна. Той се спря и на най-важните задачи по изпълнение на плана за 1965 година.

ЧИТАТЕЛСКА КОНФЕРЕНЦИЯ на тема „Младежкото революционно движение в с. Самоволене“ организирана от районния комитет на БКП изнесе доклад за международното и вътрешното положение на нашата страна. Той се спря и на най-важните задачи по изпълнение на плана за 1965 година.

УВЛЕКАТЕЛНА БЕСЕДА по международното положение изнесе пред 150 работници и служители от ДИП „Металургия“ в гр. Горна Оряховица секретарят на Градския комитет на БКП Ивал Дончев.

ИЗРАЗ на безгранична любов и признателност към

В отговор на нашата критика

В бр. 14 от 2 февруари т. г. в „Борба“ излезе със специална страница „Обслужването във Велико Търново“. В отпечатаната в нея материали бяха изнесени констатации от направената проверка в различни предприятия, учреждения и институти в града във връзка с обслужването на гражданите.

В отговор на критиката във вестника Градският общински народен съвет ни съобщава: „Въпросите, свързани с обслужването на населението винаги са били в основата на дейността на Градския общински народен съвет. В края на миналата година те бяха обсъдени от сесия на съвета. Предстои друга сесия, която ще разгледа състоянието на градската търговска мрежа и особено на състоянието на общественото хранене.“

Инициативата на вестника намираме за положителна. Тя ще помогне на Градския народен съвет и на ръководителите на съответните предприятия и учреждения да видят посочените недостатъци, които пречат за още по-добро обслужване на гражданите.

Ръководството на съвета внимателно проучи материалите отпечатани в страницата, поставените в тях въпроси и съобразно характера им ги отнесе за разрешаване от съответните отдели, служби и предприятия. От своя страна партийната организация при съвета свика организационно събрание, на което присъстваха всички началници на отдели и служби. Приемайки направените критични бележки, събрането набеляза мерки за тяхното отстраняване.

Изпълнителният комитет на Градския народен съвет обръна внимание на ръководителите на СП „Комунални услуги“ и Градския промишлен комбинат да вземат мерки и незабавно отстранят пропуските в работата на ателието за телевизионни услуги, градската баня, водопроводната бригада и за разкриване на пункт за лъсане на обувки в района на ВПИ „Братя Кирил и Методий“ и автостанцията.

Направена бе бележка и на изпълняващия длъжността началник на отдел „Комунално стопанство и благоустройство“ за по-вещливо отношение към гражданите и своевременно разрешаване на молбите им.

На Градския промишлен комбинат ще бъде предоставено помещение за разделяне на радио и телевизионното ателие. За подобряване на дърводелските услуги се предвижда откриването на дърводелски работилници в западната част на града и в района на старата турска баня.

Що се отнася до някои от услугите, Градският съвет все още не е в състояние да ги реши, тъй като зависят от висшестоящите органи. Въпреки нашите постъпки пред отдел „Местна индустрия и занаяти“ на Окръжния народен съвет, например, за профилна дейността на трудовопроизводителните кооперации и Промкомбината и за тяхното редовно снабдяване с материали, не са намерили разрешение.“

Защитата на „Орлово гняздо“

„ПОМНИТЕ ЛИ, БРЯНЦИ...“

ЮЛИ 1962 ГОДИНА.

Отново съм на Кавказ, в Теберд!... Спрях в туристическата база. Излязам веднаж от стаята си и забелязвам група чуждестранни туристи. Един от тях ме попита:

— Вие случайно не сте ли „корейци“? И не бихме ли могли да ни заведем на върха Красавец „Хати-Пара“?

Действително не за първи път съм тук, по-точно — за двадесети път. Изкачвал съм се и на „Хати-Пара“, което значи „Похитител на икона“. Възможността отново да видя тази планина ме привличаше. И с удоволствие се съгласих да стана водач. Сред моите спътници имаше: учители, музиканти, служители в учебните институти на България, страна скъпа и близка на моето сърце от детските ми години. Защото баща ми, редник от Бряньски полк, беше активен участник в руско-турската война през 1877—1878 година. Той обичаше да разказва на нас, своите синове, за боевете с турците на Шипка, край Плевен и Русе.

— Сражавайки се, стигнах до Сан-Стефано, — неведнаж казваше той и с гордост добавяше: — Оттук вече виждах Константинопол, светла София и се готвех „да лаяка своя щит“ на вратите на Цариград!

При тия думи баща ми винаги запяваше своята любима бойна песен. Чинто думи помня и досега: Помните ли, брянци, бяхме в шипчанските висини... И тогава всички ние — и деца, и възрастни — в хор подхващаме:

„... Турците въз нас летяха, но разбивахме ги ний!“

Тази своя, любима от детските години, бащина бойна песен си спомням, когато бих с моите български приятели на „Хати-Пара“. Тук, в облаците, на 3100 метра височина, изведнаж запях с пълен глас песента на руските вой-

ници, родена на Балканите през 1877 година...

Един от българите, възрастен, с побеляла коса хвана ръката ми и силно я стисна. Някои ме прегърнаха. Аз бях поразен и трогнат от съзвиз, когато друг извади от раницата си точно копие на паметника на руските герои от Шипка — на бойците от Бряньския и Орловския полк — и тържествено, при радостното одобрение на другарите, ми подари тази скъпа реликва за спомен...

След като се върнахме в туристическата база на вечерта на самодейните ние изляхме харесалата ни песен. Трябваше да видим как бурно реагира многобройната аудитория. Това беше забележителна вечер на съветско-българската дружба.

През есента на същата 1962 година един от туристите-българи ми писа от своя град Разлог:

„Скъпи приятелю, съб-

щавам Ви: моят внук вече пее песента на Вашия баща“.

ТАЗИ ИСТОРИЯ М

разказа Вадим Алексеевич Фесенко, кандидат на историческите науки, преподавател в Ленинградския университет. Той е вече на 84 години. Въпреки солидната възраст, Вадим Алексеевич е бодр и енергичен. Това лято той се готви отново за 23-ти път да отиде в Теберд...

Вадим Алексеевич е активен член на дружеството за съветско-българска дружба. Млади приятели от училищата-интернати, туристи от завода „Светлана“, студенти често го канят на гости. И старият преподавател им разказва за вечната дружба между руския и българския народ.

М. ОЛЕИНИКОВ
Агенция „Новости“

ЕДНА СТОЛЕТНИЦА РАЗКАЗВА

ОСВОБОЖДЕНИЕТО на България от турско робство е велико събитие в историята на нашия народ. По случай бележитата годишнина поместваме спомените на столетницата баба Свба Рачева Недялкова, родена през 1864 година в с. Мусина, която сега живее в с. Витоно, Русенски окръг.

Ето какво разказва тя за посрещането на руските войски в Мусина:

ЗАПАДНО ОТ МУСИ-

НА аз и няколко момиченца пасяхме воловете. Момчетата имаха на главите си фесове. Откъм Михаил се зададох на коне пет души руснаци. Те минаха през местността „Садина“ и дойдоха при нас, като ни запитаха българчета ли сме или турчета. Ние отговорихме, че сме българчета. Руснаците ни накараха да се прекръстим. Ние се прекръстихме и от това се разбраха, че сме българчета. С конете си те навлязоха в Мусина, а после и в другите села.

Спомням си, че народът беше много благодарен на освободителите си. Народът ликуваше и от радост плачеше. Събирахме продукти: хляб, кокошки, ориз и други, за да ги гощаваме. Така ние благодарихме на нашите благодетели.

Ранените руски войници бяха настанени в частни къщи и им се оказваше медицинска помощ. На „Зайкова поляна“ югозападно от Мусина, имаше интендантство. У дома имаше

СПОМЕНЕТЕ на баба Свба Рачева Недялкова са записани от витезовски свещеник Петър Попвасилев и се намират в Окръжния държавен архив — Велико Търново.

ОТКЪДЕ ЩЕ ДОЙДЕ РУСИЯ

ГРАДЪТ Е ПРИТИХНАЛ сред летните горещини. Откъм Дунава идват две рускоуси момчета, които оставят след себе си следи от босите си крака по пепелата на улицата. По-голямото носи кошничка с дребни риби, засенени отгоре със свежи върбови клонки.

Христо Бръчков, висок четирисет годишен мъж, облечен с извехтало сетре, изпод което се подава бяла кенарлия риза, поглежда надолу към реката. Децата отминават, а зад тях се задава юзбашията Мехмед.

Бръчкоолу, много рано за този джюкна. Нещо не върви алтернатива, а? — дрезгавият глас на турчина сева Бръчков.

— Бъе е вече, юзбаша ефенди. По и чаршията отдавна вейтвона. Аз останах последният — ми пуска кепенците и ната гърта Fleming ключ на кабахара. — Заповядай в къщи телу изпием и една студена маина, яка, Мехмед Ефенди.

— Бързам в конака, сега не

Пашата в Свищов ходеше, на маса кафе пиеше, горе надолу гледаше откъде ще дойде Русия...

Нар. песен

ми е до почерпка. Бръчкоолу. Друг път. — Турчинът слага ръка на пишовата, който се подава из силняхлъка му и забързва по улицата.

Двукатната къща на Бръчков е обградена с висок зид. Той влиза бързо в градината. Лъхва го мириса на латина и шибой. Отпраща се към асмата пред къщи. Между зелените ластари, закачена на кипарис, се е сгушила дървена къщичка. Тук живеят три гълъба — Белият, Пъстрият и Сивушко. Вече цял месец по тях Бръчков изпраща сведения за движението на турските войски в България на приятеля си Георги Перчелчелата в Зимнич. Миналата година двамата заедно работиха по комитетски работи, в късни по хи прекарваха оръжие, укриваха встанци и ги превърляха във Влашко. Откан Русия обяви война на Турция двамата организираха тайна поща

от Свищов до Зимнич. Куриери са трите гълъба.

Бръчков извади от къщата един гълъб, потупа го по гърба и го приласка до бузата си. — Хайде, Сивушко, твой ред е. Сложи парче ситно изписана хартия в платнена торбичка и я завърза към шията на гълъба.

Сивушко, почувствувал се свободен, плясна с криле, и летна стремително нагоре. После направи кръг над двора и се изгуби над реката на север.

НА ОТСРЕЩНИЯ БРЯГ

НА главната квартира на генерал Драгомиров е оживено. Денят преваля, а горещите лъчи на слънцето са прогонили войниците под навесите на широк двор. Под стряхата се чуват удари на чукове и стърже на трюно. Нечий глас се провиква:

— Дайте още дъски! Иначе понтонът няма да издържи и ще се къпем в Дунава.

От прозореца генерал Драгомиров, гологлав, с разкопчан мундир, наблюдава приготвяния долу. Руските войници и българските опълченци проверят здравината на лодките, саловите, понтоните. Пред-

стои преминаване на Дунава, а стремителните води на прилоплатя река влачат със себе си дървета и какво ли не още. Преди няколко дни генерал Циммерман навлезе със своите войски в северна Добруджа, за да заблуди турците и отвлече вниманието им към Браила и Галац. Тук, в района на Свищов и Никопол трябва да преминат главните руски сили и българските опълченци. Абдул Керим паша, главнокомандуващ турските войски в Северна България, трябва да бъде изненадан и измамен. Във Влашко са пълзали турски шпиони и затова мястото и датата на преминаването генерал Драгомиров ще съобщи в главно командване след като операцията бъде завършена. Последните сведения показват, че засега Свищов е най-лесно уязвим. От доверените хора тук генералът особено много цени един самоотвержен българин — Симеон Перчелчелата, който навекснато цял месец му носи вести какво става отвъд Дунава. И тази сутрин той му донесе малко, бяло листче:

„Брате Симеоне,

Търговците закараха стока и Никопол и Русе. Тия дни очаквам дайдат в Свищов и аз.

13 юний, лято 1877

Свищов ХРИСТО

НА ДРУГАЯ ДЕН късно вечерта силии уда-

ри по пътята врата разбушиха заспалия Бръчков.

— Бръчкоолу, отваряй по-скоро!

Турците са заловили гълъба, който изпрати днес. Без да светва, опитом намира връхната си дреха и бързо излиза на пруста.

— Чувам, ей сега.

Бос прибягва към чешмирите. С един замах отваря малката вратичка към Дунава. Две челичени ръце като клещи се вкопчват в гърлото му.

— Ах, твоята... Утре сутринта ще отговарят какви са тези гълъби и хартиешките, що носят те — реве разяреният онбаша Мехмед.

В тъмнината още няколко заптища се навързват отгоре му и го похватат на земята.

... Малкото прозорче на затворническата килия в конака е обрънато към Дунава. Между решетните струи прохладата. Бръчков се уславя. Какво е това? Дали в ушите му звучи още свистенето от ударите на турчина или подпласване на вилса? Не! Шумът се уславя.

Няма никакво съмнение. От отсрещния бряг плуват към нашите много лодки. Братушките идват!

Беше нощта на 14 срещу 15 юни 1877 година.

Д. БАКАЛОВА

в. „БОРБА“

Стр. 2, бр. 26, 2. III, 1965 г.

Едно дело чака своите творци

Духът на 27-то постановление

27-мото постановление на Министерския съвет дава възможност на производствените предприятия и на търговските организации да разгърнат широка дейност за по-пълно задоволяване нуждите на населението от стоки за широко потребление. То насочва производствените предприятия към използване на голям брой отпадъчни материали, местни суровини и други източници, каквито има навсякъде. Тяхното оползотворяване е преди всичко в ръцете на производителите и търговците. Тяхната инициатива, находчивост и съобразителност в това направление са решаващи за претворяване в живота на този важен правителствен документ, който отговаря на жизнените нужди на населението.

И действително, първите стъпки по изпълнение на постановлението ни уверяват, че както ръководствата на производствените предприятия, така и ръководствата на търговските организации в окръга са се насочили правилно. В списъка на производите, предмет на сключените договори, вече фигурират 140 вида стоки, 120 от които имат одобрени цени. В това число са различни стоки, които напоследък липсваха на пазара: държани за разни инструменти, свредели — ръчно производство, панци за мебели, сушилници, стъргалки, релси за коринзи-металически, различни сувенири и пр. Редица предприятия като ДИП „Металургия“ — Горна Оряховица, ТПК „Масив“ — Велико Търново,

Председатели на ТПК, директори на промкомбинати и други специалисти, взели участие в разговора по разширяване производството на стоки от отпадъци и местни суровини.

Снимка: Ив. ВОДЕНИЧАРОВ

Градския промишлен комбинат в Елена и др. внедриха в производството и предложиха интересни асортименти от търсени стоки.

Всичко това потвърждава, че духът на постановлението е разбран правилно. Но, вместо да се полемизира за необходимостта на работата с необходимия темп, в много отношения редица ръководители се въртат в

затворен, омагьосан кръг

Състоялата се миналата седмица среща с някои ръководства на производствени предприятия, търговски организации и специалисти от местната промишленост разкри, че темпът на първите стъпки не води към дружен, уверен марш. Вместо настойчива борба за разкриване и използване на всички резерви, отделни участници в срещата се опитаха да оправдаят бездействието си „с липса на материали“.

Имат ли реална почва тези нотки? В хода на разговора стана ясно, че още със сключването на договорите е отворена една вратичка, която сега се явява като същинска бариера. Касае се за допълнителните уговорки по доставката на материали.

Тези уговорки фактически спъват инициативите, не помагат на ръководствата да излизат от утъпкания път, да преодолеят сковаността и шаблонна в своята дейност. Мероприятията по 27-мото постановление като прожектор осветяват тъмните петна на сковаността, шаблонна и формализма. Същевременно те трасират неограничен простор пред всички, които разгръщат най-пълно творческите си сили и енергия за оползотворяване на всеки грам метал; всеки кубически сантиметър дървесина, да използвават най-ефективни наличните производствени мощности.

В окръга още няма предприятия, което да се заело с производството на детски играчки, кашки за часовници, шамповани изделия за бродерии и др. дребни неща от отпадъчни материали. С изключение на ТПК

„Масив“ — Велико Търново не се разгръща работата за изработка на сувенирни предмети с мотиви от Велико Търново и други забележителности на окръга. Хилядите туристи, преминаващи ежегодно през нашия град, не могат да се снабдят с малки сувенирни предмети, които да им напомнят за нашата страна и Велико Търново.

На пазара се търсят тавички, лопатки, подложки за печки, четки-баданарки и за боядисване и др. каквито нашите предприятия са в състояние да изработят. А в това отношение се допускат дори и курioзи — от делни занаятчи да могат в домовете си при стара технология да произвеждат такива предмети и да ги предлагат. Този факт говори колко толяма е ролята на личната инициатива.

Постановлението дава право на ръководствата на производствени предприятия да сключват договори с домакинни, пенсионери-занаятчи и други граждани, които имат възможност да произвеждат в домовете си определени предмети. С изключение на ТПК „Сотир Зринов“ в Горна Оряховица, в окръга още няма предприятия или търговска организация, които да са разгърнали тази дейност. Естествено е, че организирането на производство по домовете изисква по-големи грижи, по-голяма отговорност и работа с хората. А в същото време то е голям резерв, който не се дооценява. Без да се ангажира каквито и да било средства за издръжка на производствени помещения и дребен инвентар чрез надомното производство предприятията имат възможност да предложат на пазара голям брой предмети от ръчно плетиво, ръчна бродерия, бебешка конфекция и пр.

Основната причина, която задържа решаването на този важен проблем, е нерешителността да се излезе смело от утъпкания път, да се наруши спокойствието и заостенелостта. Има още доста ръководители, които не искат да разберат, че в борбата с допълнителните трудности, свързани с организирането на това производство, най-добре изразяват

готовността си да дадат своя принос в решаването на голямата задача — обезпечаването на стоки и предмети, изработени от местни суровини, които в момента се търсят на пазара.

Дори и половината обекти не са открити

Редом с изискванията към производствените предприятия 27-мото постановление на Министерския съвет задължава много и търговските организации в разгръщането на разнородна и разнородна търговия. Направеното досега в окръга е значително, но го не отговаря нито на възможностите, нито на нуждите. Разкрити са вече 175 обекта, от които в търговията на дребно 83 и в общественото хранене 92. А нуждите на окръга налагат броят на тези обекти да достигне 370. В това отношение няма неразбиране, но се проявява мързост. Някои търговски организации са склонни да се оправдават с това, че градските народни съвети закъсняват с определяне местата на постоянните и подвижните павилиони, други пък с липсата на производствено предприятие в окръга, което да им произведе необходимите павилиони.

На срещата стана ясно, че нито едното, нито другото оправдание може да се приеме за обективна причина. Причините са преди всичко от субективен характер. Те се крият в недостатъчната инициатива и настойчивост на ръководствата на търговските организации, в мързостта им при разрешаването на въпросите, свързани с организацията на тази търговия.

Няма да бъде справедливо, ако не се изтъкне, че на тази среща имаше ръководители, които много добре виждат нещата и с ясна перспектива споделиха своя опит, онова, което практиките осъществяват колективите за производство на повече стоки за децентрализиран фонд по пътя на използване на местните суровини и отпадъците. И все пак делото на 27-мото постановление чака своите творци.

Ив. КОЛЕВ

МАЛКА РАВНОСМЕТКА

Тези дни завърши обучението на последната смяна поливачи, в която участваха 48 души от различни стопанства на окръга. С това през седемте школи по поливно земеделие, организирани от Управлението на водното стопанство — Павликени преминаха 336 души.

Тук бяха разглеждани интересни въпроси по експлоатацията и поддържането на каналната мрежа, по подготовката на площите, по новите начини на високопроизводително напояване и други.

Ползата е безспорна. Занятията преминаваха при повисшен интерес и активност от страна на обучаемите.

Но, докато някои стопанства, като Долна Липница и Върбовка, изпратиха в школите много кооператори, то други, като Полски Тръмбеш, Горна Студена, гледаха само да се отчетат. Овча могила дори нямаше представители. Получи се така, че вместо да се търси начин за повишаване квалификацията на поливачите, не се използват дораз организиранието наготово школи. Дано не стане така и с предстоящата школа с машинист-помпистите.

С високопроизводителното напояване се повишава производителността на труда и се осъществяват много кооператори за подобряване грижите към други култури. Ето, това трябва да се разбере от стопанските ръководства. Похвална е инициативата на Полски Сеновец, Поликраище, Ресен, Трънганово, Долна Оряховица и Каранеши да организират самостоятелни школи, през които да преминат повече кооператори, с оглед пълно да се задоволят нуждите от опитни работници по поливането. Старите начини на работа и тук не бива да се търпят повече.

Ил. ПЕТРОВ

ДОСТОЙНИ ЗА УВАЖЕНИЕ

Разчистените до преди няколко часа пътища отново стават непроходими от снежните вихури.

Но животът не може да спре! Не бива да спре! Макар че колетата на автобусите се връзват в снежната преграда и коварните стръжници карат техните стоманени сърца да вят прилично, десетки са пътниците, които трябва да напуснат топлите печки и да отидат тур или там.

Шофьори, оставили зад гърба си стотици хиляди километри път, в тези трудни дни уверено поведоха големи автобуси по недобре разчистените пътища. Първи сред тях бяха Филип Николов и Стефан Пеев от Автономното предприятие в Елена.

Но и най-добрите имат нужда от почивка. А за Марян, Баброво, Константин чакат десетки пътници. Стояли по дъгата във Велико Търново и Горна Оряховица, те искат да се приберат по домовете си. Няколко шофьори отказват да пътуват. Прибират се в базата. Пък и заповед има — не са ли в добро състояние пътищата, автобусите да не пътуват! Има заповед, но има и съвест!

— Пристига Стефан Пеев! — провикват се неколцина от чакащите. — Той ще продължи пътя.

И наистина, пътниците с облекчение заемат местата си в автобус Тн 12-15. Иначе разговорливият Стефан Пеев е съсредоточен, напрегнат. Голямата кола послушно и сигурно гони целта.

И кога десетките пътници пристигнаха по домовете си, те, Филип и Стефан, спряха за кратък отпоч, преди да тръгнат отново на път.

СТ. СТ.

Майсторът не крие занаята си

НАРЕД с останалите бригади на своя трудов пост е и мазачката бригада на Велю Димитров от Стройрайон в Свищов. Подготвени добре за работа при зимни условия, мазачите работят на жилищна кооперация „Мечта“.

Докувам тракене на железата откъм източната страна и се отправям нататък. Тук трима работници селобяваха железното скеле, за да започнат измазването. В такива часове никой не е приятно да тръгнеш да търсиш някого. Така се случи и с бай Велю Димитров. Потърсих го, където ми бяха посочили, но се оказа, че не е там и трябва отново да го потърся.

— Отаа на един от балконите е. Там ще го намерите, — ми показва един работник.

Отправих се към входа и се запознах със стълбата. На първия етаж не го намерих и се качих на втория. И тук на един от южните балкони той ме посрещна усмихнат. При него имаше още трима младежи.

— Сега сме пръснати по етажите. Извършваме малка подготовка за измазването на блока и е трудно да ни намерят човек. — Започва да обяснява той. — Използвам всяко свободно време, за да обясня и покажа на момчетата как се правят малки парпети при монтаж на бетонни плочки на балконите. Тази новост дано икономим на материал за кофраж и спестява време, което ще помогне за по-бързото завършване на обекта. Искам те да го разберат

добре, за да могат да го правят сами.

Като каза това, бай Велю се обърна към момчетата си и продължи непринудено:

— Спомни си за 1928 година. Едва навърших 14 години, заедно с моя баща отидохме в Пловдив. Твърде лошите условия на работа тогава не ми попречи да уча и да обикна професията на строителя. Мечтах да стана майстор, но майсторите не искаха да уча, а лека ръка да правят занаята си, скъпяха се и всякак гледаха да им слушат колкото могат повече. Ако запитах някой от тях как да направя това или онова, той не ми обясняваше, а ми казваше сонетно: „Къоран ли си, гледай по-големите в ръцете и го прави като тях. Занаят не се учи, а се краде. И ти, ако можеш, го открадни“. И аз действително успях да го „открадна“.

Като знаех това, сега аз се стремя винаги да показвам всичко на младите. Запознавам ги с новите похвати, с икономията на материали, производителността на труда, трудолюбивите норми и доброто качество на строителните работи. А момчетата ми, макар че са събрали от различни села, са преминали курси на обучението в сградостроителните школи и днес са вече специалисти висококвалифицирани. Под техните ръководство

ръце се оформят красиви фасади с изчисти корнизни, тераси и балкони. Досега съм обучил и предал своя опит на над 50 младежи, които са обикнали като мен почетната професия на строителя.

С известна гордост мога да спомена името на Георги Колев, който дойде при мен още през 1955 г. и сега е вече шеф-старши на моя достоев заместник. Доволен съм и от работата на петоразрядниците Георги Боданов, Диман Еленков, Димитър Янков и Иван Илиев. Като се казва, те са златният фонд на бригадата. Те дават красотата на жилищните блокове. А останалите шест-седем души са млади комсомолци, с които се занимавам повече, за да може да си повишат квалификацията. Всички знаят каква е ползата от това и каква е вредата от извършване на поправки на дефектна работа, която дават работници с ниска квалификация.

Петдесет и два години е бай Велю, но, както се казва, възрастта не се гледа по паспорт, а по сърцето. А неговото сърце е все още младо и пълно с любов към младежите-строители, които достойно ще го сменят на трудовия пост. Пълно е то и с всеотдайна любов към великото дело на комунизма.

Конст. БАКЪРДЖИНЕВ

ЛИЧНОТО ПТИЦЕВЪДСТВО

Птицевъдството е важен клон от животновъдството. То е особено доходно за личното стопанство. За да стимулира развитието на птицевъдството Окръжният кооперативен съюз през миналата година срещу всяко яйце даваше 100 грама фуражни смеси. Това помага да се увеличи повече от два пъти броят на изкупените яйца в сравнение с 1963 г. и да нараснат значително доходите от личните стопанства.

За да отчетат хубавите успехи и споделят опита си по отглеждане на птиците в четвъртък в Горна Оряховица се събраха производители на яйца от целия окръг. За пример бяха посочени А. Атанасов от с. Раданово, Г. Александров от Полски Тръмбеш и още дванадесет души, които са предали за държавата по над 5000 яйца.

Изтъкна се, че и тази година са поставени добри основи за развитието на личното птицевъдство. Кооператорите от Масларево досега са изкупили над 18 000 малки пилета, не оставят назад и стопаните от Страхилово, Драгомирово, Долна Оряховица, Джулюница и др. селища.

Участниците в срещата приеха Призив-обещание за създаване на условия за производство на повече яйца.

Повече технически знания

Току-що бе свършил работният ден и в техническия кабинет при Промисления комбинат в Горна Оряховица започнаха работници, техници, конструктори, специалисти, ръководители на отдели и други интересувани се от въпросите на металлообработването, за да присъствуват на конференция, организирана от научно-техническото дружество.

За най-новите постижения в световната практика говори старши конструкторът Стоян Стоянов. Технологиът Атанас Раев запозна участниците с пробните машини и начина на действото им. Екатерина Стефанова информира за постиженията в станционното на метални изделия, технологиът Васил Куюмджиев говори за видовете и начина на ползуване на контролноизмерителните уреди в металлообработването.

Тази конференция ще окаже особено ценна помощ на комисиите, които сега работят по научното проучване на въпросите за повишаване техническото равнище на производството и качеството на продукцията в металлообработването.

Владимир Давидов

ПРОДУКЦИЯТА РАСТЕ

Добрите грижи за животните изменят и резултатите. Само тръмбешката кравеферма през януари получи повече мляко. Принаследението расте и през февруари.

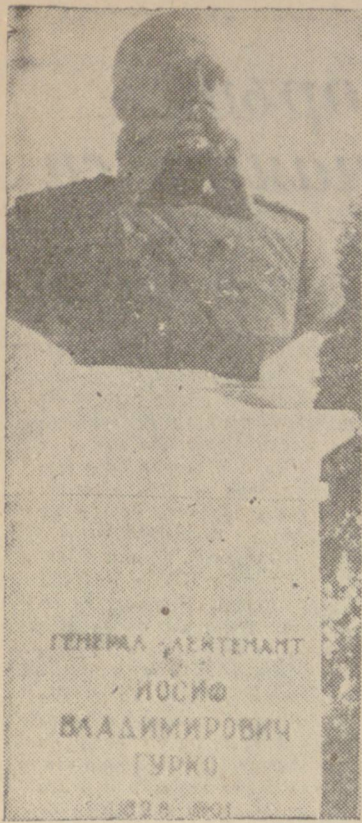
Овцефермата даде 10 тона мляко в повече през миналата година. Няма да слезе тя по-ниско и през тази година. Очакват се и повече агнета от януари.

Добри грижи се полагат и за малките пилета. Птицевъдната Денка Георгиева получи 2900 пилета в края на януари, от които почти не се отдели.

М. ЦОНЕВ
от Обществения редакция на в. „Ворба“ в Полски Тръмбеш

„ВОРБА“

Стр. 3, бр. 26, 2. III, 1965 г.

Паметникът на генерал Гурко във Велико Търново

НЕЗАБРАВИМИ, вълнуващи мигове изживяха в неделя и понеделник младежите и девойките, трудовите хора от окръга, излезли масово да приветствуват възторжено шафетата „Освободител“.

Още преди с. Железариц снопори, лекоатлети и конници от Търговишки окръг трябваше да преодоляват току-що навените пресли. Но колоната следваше своя път. И при Железариц преспите отново поставиха на изпитание участниците в шафетата. И все пак, летим устремно напред, към Кесарево. Тук на площада — тържествена среща, ученически

ПОД ШЕФСТВОТО НА ВЕСТНИК „БОРБА“ ПЪРВА СПОРТНО-ТУРИСТИЧЕСКА ЗИМА В ОКРЪГА

По стъпките на руските богатири — шафетата „Освободител“

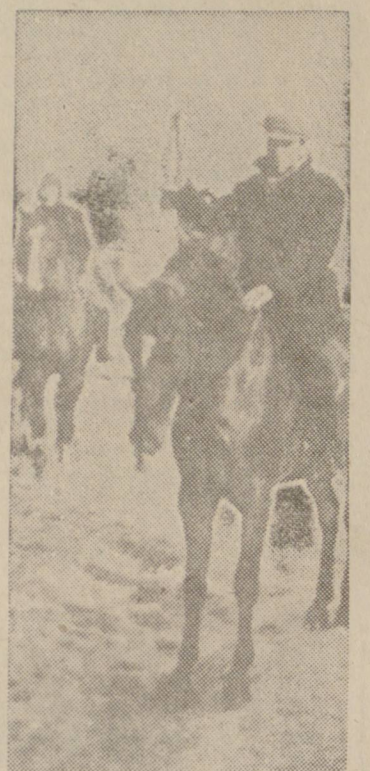
духов оркестър, стотици кооператори. Топло поздравиха те делегацията от с. Антоново, Търговишко, водена от Григор Савов, председател на физкултурно дружество „Тузлушки герои“. Сам участник в съпротивителното движение, носител на два ордена, до- чакал народната победа на Девети септември, въпреки получените 32 тежки рани от фашистките изверги, днес Гришата сърдечно поздравява представителите на нашия окръг, предава им поръченията на спортистите от този героичен край.

И нашият окръг е осеян с паметници на бойния път на руските войни-богатири, и ние пазим свято спомена за нашите двойни освободители. — отговаря на приветствието секретарят на Окръжния комитет за българо-съветска дружба във Велико Търново Иван Димитров и приема шафетата (на снимката горе в дясно).

Сякаш за да потвърдят думите му долетяха група колоездачи, водени от Ст. Димитров, физкултурен организатор в Стражица. Те дойдоха по допълнителния окръжен път, донесъл приветствия от трудовите хора от Чапаево, Благоево, Владислав, от Камен и Стражица, от тия, които няма да забравят спомените за епичните боеве между руси и турци в местността „Табята“, допринесли за решителната победа при Плевен.

Приветствие поднася и секре-

тарят на Комсомола А. Анастасов. Шафетата по савинка Плевен от Земеделското у-ще, сетне тя прекося селото пренесена от

повече от 300 млади лекоатлети. На площада в Джулюница се бе стекло просто цялото село. Понери от у-ще „П. Р. Славейков“ донесоха шафетата и я предадоха на председателя на общинския народен съвет Ив. Денев. Оттук тя полетя, носена от група конници. Пред всички бе конюгелда- чът от местното ТКЗС, запален приятел на конния спорт П. Енев (на снимката). И тук общият брой на участниците в шафетата надмина 300 души.

Далеч преди да навлезем в с. Козарево ни посрещна голяма група млади спортисти. Осмокласникът Димчо Илиев (на снимката) пръв понесе шафетата — 6 поста, близо 400 спортисти, стотици зрители. Ето хрониката за Козарево, завършена от Вл. Маринов.

Лясковец. Като не ли тук групите по постове са най-внушителни. Колко хубаво е организи- рал децата учителят Алексиев! Два надесет поста, над 1000 участници от училищата, масов общоградеки младежки митинг! За българо-съветската дружба говори секретарят на Градския комитет на ДКМС Т. Икономов.

Срещата между лясковчани и горнооряховци стана на пътя край болницата. Първи потеглиха към работническа Горна Оряховица спортисти от ДУП „Труд“. Шафетата носеше Вълчо Янев. На площад „Г. Измириев“ към центъра се вляха и три местни допълнителни лъча с общо 450 участника. На общоградския митинг Хр. Караатанасов, секретар на Градския комитет на ДКМС, говори за подвига на руските войни и заяви, че горнооряховските младежи и девойки тачат свято паметта на падналите за свобода руси и юначни българи.

Над 100 души багаха на последния пост, по който шафетата бе в ръцете на Наталия Цонева, ученичка от Х „б“ клас на Политехническата гимназия.

Ново препятствие. Огромната вреспа край чешмата над града отново постави на изпитание хора и машини. Но те скоро потеглиха напред. Привечер, в местността „Орехче“ край с. Арбанаси, мотоциклетистът Георги Банов от Градския промишлен комбинат заедно със свои другари от авто-мото клуба на ДОСО (на снимката) понесе шафетата към древната българска столица. На кръстопътя за ДПТК „В. Мавриков“ в колоната се включиха лекоатлети. Най-оживено бе край моста над Янтра в кв. „Асенов“. Тук шафетата стана притежание на прославения великотърновски „моржове“. Температурата бе под нулата, леденият вятър сковаваше всичко, а групата на смелчаците, наброяваща 20 души, бързо преодоля снежните препятствия и се гмурна в студените води на легендарната река „Моржовете“ изнесоха

„Етър“ прочете Петър Иванов, секретар на Градския комитет на ДКМС.

Участниците в митинга се отправиха към паметника на В. Левски, където положиха венец. Сетне под звуците на „Вий жертва паднахте“ и в парк „Толбухин“ хилядното множество отладе заслужена почта към паметта на падналите за народна- свобода руски войни и обхваща с венец бюста-паметник на гене-

рал Гурко. Вечер, в 11 часа, пред Дома на Народната армия, шафетата бе тържествено изпратена. През Мусина, Михалици, Павликени, Върбовка и Бутново, носена от хиляди лекоатлети, конници и скиори, тя достигна с. Градище, откъдето я поеха представителите на спортистите от Плевенския окръг.

Текст и снимки: АЛЕКСАНДЪР ТОШЕВ

„ОСВОБОДИТЕЛ“ ПРЕЗ СВИЩОВ

С ЛЪНЦЕ, много слънце и заляло този ден главната улица на село Вардим, спретнатите селски къщи от двете й страни, всичко наоколо. Да не е тънкият ветрец, който повява откъм запад, макар че има толкова много сняг, все ки би живял с пролетно настроение.

Тридесетина пионери и пионери са събрали на група в източния край на селото. Потропат с крака, духат в шепи. И погледат по пътя към съседното Караманово — няма ли да се зададе шафетата? Няколко шейни изкачат зад близкия завои и... ето я, пристига!

В центъра на селото шафетата е вече в ръцете на секретарката на комсомолското дружество Севда Ницова, която с двадесетина младежи я предава в западния край на селото на група туристи от Икономическия техникум в Свищов.

Групата е вече в историческото Текир-дере. Сега всичко тук е тихо. Стихнал е вятърът. Като че в тържественото мълчание всичко тук напомня за онзи ден на 1877 година. При Паметниците чакат пионери-квиркири от училище „Св. Кирил“.

А ето ги и моржовите, Студе

но е, но те са калени. Един след друг Емил Евтимов, Николай Янков, Димитър Лазаров, Христо Тодоров, Георги Метларов се гмурват в басейна. После шафетата е в ръцете на възпитаниците от Строителния техникум, на Селскостопанския техникум, на трето основно училище.

Накрая внушителна група от около 200 души като буна вълна на потича по улица „Цар Освободител“. Начело е Блага Тодорова, Олга, която умее майсторски да се гмурка със самолет из облаците по небето и да се плъзва по водната повърхност. Тук е и пионерът Веско Панов — републикански шампион по висок скок, първоизрядникът-лекоатлет д-р Антон Христов.

Кратък митинг. Говори секретарят на Градския комитет на Комсомола в Свищов Крум Илковски.

Звездобразната шафета „Освободител“ ни спомни за онези героични подвизи на братия-освободители, дали живота си преди 87 години за освобождението ни от турско робство. И за онези техни потомци, които не пожаляха нищо, за да ни освободят за втори път от фашизма. Йордан КРЪСТЕВ

ПО СЛЕДИТЕ НА НАШАТА КРИТИКА

„БЕЗСТОПАСТВЕН ЛИ Е ЗАСЛОНЪТ?“

Така бе озаглавена критичната бележка, поместена в брой 149 от 11. XII. 1964 година на в. „Борба“. В нея се изнасяха редица факти за туристическото заслонче в местността „Зелена“ край Велико Търново, което в миналото (преди година-две) бе истински кут за отмора на излизачите да спортуват в околността младежи, девойки, трудещи се а тогава — в навечерието на първата спортно-туристическа зима — бе в окаяно състояние, напълно изоставено.

В тази бележка бе изнесено становището на дружество „Етър“, което по-рано е стопанисвало заслона, че може отново да поеме грижите около поддържането му, ако другарите от Туристическия съюз го възстановят и предадат на „Етър“ в състояние, в което навремето са го получили от дружеството.

Повече от два месеца изминаха от поместването на критичната бележка, но туристическото дружество „Трапезица“ във Велико Търново и досега не е отговорило на критиката.

Зимата вече преваля. Стотици приятели на син-спорта, на излетите в околностите на Велико Търново се възмущават от грозната гледна, която се открива сега около заслона: самата постройка изпъкнала, без прозорци, с разбити врати, повреден таван, оградена с бодлива тел. Някогашната удобна писта край него, ставала арена на младежки пързалки и игри, сега е в плен на стадото кравци, които два пъти дневно преминават точно по плаца край заслона и правят невъзможно използването му. Нима е толкова трудно да се направи ограда в долния край, та животните да не минават през пистата? И този въпрос не се поставя за пръв път.

Не е ли вече време, другарите от „Трапезица“ и „Етър“ да решат, кой следва да поправи и стопанисва заслона, да се грижи за порядъка и организираното използване на удобните за спортване места в тази местност?

Нека се надяваме, че снимката, която поместваме, ще породи стремеж в най-кратък срок да се измени съществуващото положение.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Вестник „Борба“ — В. Търново ул. „В. Левски“ № 11. ТЕЛЕФОНИ: Гл. редактор 24-58. Зам. гл. редактор 25-20. Отдел „Партиен живот и пропаганда“ и „Низов печат и дописници“ — 25-27; Отдел „Селскостопански и Култура бит, хумор и сатира“ — 23-08; Отдел „Икономически“ — 31-25; Счетоводство — 32-59; канцелария и фотосътрудник 24-59; коректори и дену ден редактор 24-80.

ТАЙНАТА НА ПРЕЗИДЕНТА

Киноповест за съветски разузнавач 10)

— За това заслужава да се помисли, — съгласява се Гюринг, — Елате с мен в щаба. Той и Божар излизат от приемната, качват се в черния „Мерцедес“ на Гюринг и заминават за щаба на Военно-въздушните сили на Германия.

ПАРАДНИЯТ ВХОД на Германските военно-въздушни сили. Пристига черният „Мерцедес“. Като излизат от колата, Гюринг и Божар се запъхват към входа на здание-то.

Във вестибула те срещат съсем млад офицер капитан от ВВС, с открито, почти юношеско лице. Това е Ерст фон Тирпиц, внук на знаменития немски адмирал.

Той отдава чест на Гюринг. Гюринг, снизходително го потупва по рамото.

— Здравейте, капитан фон

от Л. ШЕИНИН

Тирпиц, здравейте, — произнася той и, обръщайки се към Божар, пита:

— Господин Божар, говорите ли ви нещо тази фамилия?

— Знаменитият германски адмирал фон Тирпиц е известен в цял свят, господин райхсмаршал, — отговаря Божар.

— Запознайте се, това е негов внук, — тържествено произнася Гюринг.

Младият капитан ловко трака ток и козирува.

— Много ми е приятно да се запозная с внука на знаменития адмирал фон Тирпиц, — с усмивка казва Божар, — гледайки право в очите капитана.

— Благодаря ви, господин Божар, — трака отново ток капитанът.

И, макар и двамата — и Божар, и капитан фон Тирпиц — с нищо да не се издават, някакви неуловими нюанси на усмивките и погледите им показват, че те се познават от по-рано.

ОТНОВО кабинетът на Хитлер. Фюрерът про- дължава разговора си с Хитлер и Канарис.

В кабинета влиза адютантът на Хитлер и с жест извиква Канарис.

— Извинете, — шепне той, — но трябва незабавно да ви предам тази шифровка от Москва.

Канарис взема листчето, и заедно с него четем:

„Поради престъпна небрежност от страна на Крейчке, той е ограден на гарата. Открадната е и лентата. Санкционирайте незабавно откомандироване на Крейчке в Берлин. Подробности допълнително, Кесеринг“.

Ръцете на четещия шифровката Канарис започват да треперят. Канки пот избиват по челото му. Хитлер през това време вдига слушалката на телефона.

Клатейки се от възмущение, Канарис се обръща към Хитлер и с жест го моли да дойде при него. Хитлер, учуден, става от маслото си и се приближава

към Канарис.

— Какво ви е? — пита той. — Бледен сте като самата смърт.

— Четете, господин райхсмаршал, — промърморва Канарис. Хитлер започва да чете. Лицето му се налива с кръв.

— О, скандал! ... Подла свиня! — с хрипене казва той. — Не се съмнявам, че това е работа на тяхното контраразузнаване! ... Но какъв дръвник е този Крейчке! ... Това е нечувано!

Хитлер се обръща към тях. — Какво има там, господа? — сърдито пита той. — За какво си шепнете?

Хитлер и Канарис мълчат. Хитлер избухва:

— Питам, какво се е случило? ...

Хитлер се приближава към Хитлер.

— Шифровка от Кесеринг, — казва той и протяга листа на Хитлер.

Канарис, побелял от възмущение, стои вцепенен в ъгъла.

Хитлер бързо чете шифровката, след това изпаднал в ярост, я захвърля на бюрото и започва истерично да крещи:

— Ето докде я докарахме с вашето самохвалство! ... Винаги ме лъжете! Винаги! Във всичко! ... Всичките! ... Веднага да се извика този подлец Кесеринг! И Шуленберг също! ... Аз отдавна не му вярвам!

Хитлер се спуска към Хитлер.

— Успокойте се, майн фюрер!

Но Хитлер продължава

беса си: — Цяла година загубихме с този Костинов, и ето ви резултатите!

Разярен, той се мита из кабинета.

ГЛАВНИЯТ ВХОД на щаба на ВВС. Излиза Божар. Той спира едно такси. Колата незабавно тръгва.

И ето тя вече наближава познатия ни вход на хотел „Ай-лон“. Портнерът Голубцов, който е застанал до вратата, изтича към колата, с почитание отваря вратата и произнася:

— Добър ден, господин Божар!

— Здравейте, генерале, — усмивка се Божар и пъха в ръката на Голубцов банишча.

— Филан даик, — благодарни Голубцов. — Вие винаги се шегувате, господин Божар.

— Е, е, недейте да скромничите. Та нали наистина в миналото сте били генерал?

— Какво ли не е било в миналото! — въздиша старецът. — Имаше в миналото Руска империя, негово величество, самодържецът всеруски, цар полски, крал финландски и прочее, и прочее, и прочее. ... Ах, господин Божар, всичко отлетя, като сълзи! Бях само на четиридесет години, когато емигрирах от Русия, а сега съм вече старец.

— Е, е, шестдесет и четири години — това далеч не е още старост, — забелязва Божар, всичко още може да се обърне, господин Голубцов. Разбирате ли какво ви казвам?

(Следва)